

aldeles naturligt. Det er ogsaa bekjendt, at det Samme er Tilfældet i andre Lande, hvor man i en lang Tid har havt en constitutionel Forfatning, der er fuldkomment udviklet. Jeg troer derfor i Almindelighed, at den ministerielle Ansvarlighed langt fra at formindskes, netop forøges derved, at det klart fremtræder for Rigsdagen, hvad der bevilliges enhver Minister, og hvorfor Ministrene ere ansvarlige. Finantsministeren har ikke den Bemyndigelse under den constitutionelle Regjering, som han har havt under den souveraine, til at nægte de andre Ministre Udgifter, eller til at kunne kontrollere de andre Ministre. Den Minister, som engang har faaet en Sum bevilliget af Rigsdagen, han skylder ikke Finantsministeren noget Regnskab for, hvortil han anvender den. Finantsministeren kan bidrage Sit til at skaffe Oplysning, finde Anledning til at gribe ind o. s. v., men Finantsministeren er som saadan uberettiget til at kontrollere de andre Ministre. Jeg troer derfor, at det er rigtigt, at vi fremsætte, hvad enhver Minister har at staae til Ansvar for, det, som er ham selv bevilliget. Finantsministeren har at sørge for, at der ikke anvises det enkelte Ministerium meer end det, som af Rigsdagen er fastsat; men enhver enkelt Minister maa selv bære Ansvar for Anvendelsen af det Anviste, og være eneberettiget til at herse herover. En æret Taler har, ved at sammenligne Normal-Reglementet for Aaret 1841 med det forelagte Lovudkast for de forskjellige Ministeriers Vedkommende, fundet, at det, som laa til Grund for Normal-Reglementet, langt fra at være realiseret, var endogsaa fraveget. Jeg vil give den ærede Taler Ret heri, men jeg vil i Almindelighed gjøre den Bemærkning, at det normale Reglement i den Forstand, hvori det fremkom 1841, ikke fremtraadte første Gang, men at det var anden eller tredje Gang, at et saadant Normal-Reglement var givet, men det lader sig ikke gjøre, at binde sig dertil; det er umuligt, der gives ikke nogen anden Norm end den, at Rigsdagen hvert Aar ansætter, hvad der behøves, og hvad der ikke behøves, og hvor der ere Gager, som findes at være for høie, men hvor man dog finder, at man ikke kan bestkære den nuværende Embedsmand for hvad han har, der kan der kun blive en Norm, som

for Fremtiden binder vedkommende Minister til at lade Embedsbestyrelsen ved Vacance faae faa meget mindre. Jeg skal iøvrigt ikke indlade mig paa at undersøge, hvorvidt den ærede Talers Beregninger være aldeles rigtige, jeg troer, at faa interessante de fra et vist Synspunkt kunne være, saa have de intet Synderligt at sige, da der ikke gives nogen anden Maade at gaae frem paa, end at ansætte en Undersøgelse, og da stryge, hvad man finder for overflødig; men hvad der er nødvendigt, eller som man ikke kan komme fra, fordi det er bundet til Fortiden, det maa man lade staae, og trøste sig med, at det bliver bedre en anden Gang. Dernæst skal jeg i Almindelighed bemærke, at det er meget sjældent, baade i dette Land og i andre Lande, at Overgangen fra een Tilstand til en anden, og navnligt fra den souveraine til den constitutionelle Statsform medfører nogen Besparelse. Jeg troer, at det vil være at gaae temmeligt vidt ind paa Detaillen, at imødegaae de Bemærkninger, som ere gjorte med Hensyn til Departementsdirecteurer, men det forekommer mig naturligt, at der ere høiere og lavere Gager for disse Stillinger saavel som for andre, saa at en Embedsmand ikke strax kan komme paa den højeste Gage, som han i denne Stilling kan naae. Dette specielle Punkt vil vel forøvrigt blive Gjenstand for Undersøgelse for det Udvalg, som vil blive nedsat, og jeg forbeholder mig da yderligere at udtale mig derom. Den samme ærede Taler, som gjorde Bemærkning herom, har imidlertid endvidere fremsat nogle Vittringer i Anledning af Noget, jeg i mit forrige Foredrag ansførte, som jeg ikke troer at turde lade gaae aldeles uomtalt hen. Saavidt jeg forstod ham, saa skulde jeg have sagt, at der ved Indførelsen af den nye paa-tænkte Communallov vilde finde endeel Besparelser Sted med Hensyn til Embedsstanden; dette har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, som ogsaa vil fremgaae af mit trykte Foredrag, at Reformer, som skulle føre til noget Resultat, maatte udgaae fra neden, og at jeg ved Omordningen af de communale Forhold ventede et væsentligt Resultat med Hensyn til en mere udvidet selvstændig Bestyrelse fra Communens Side; men jeg tør ikke smigre mig med